

CURRER BELLOVÁ:

SIROTEK LOWOODSKÝ

DÍL TŘETÍ

PŘELOŽIL DR. KAREL FUNK

„Správně jste uhořela, slečno,“ pravil, „jest skorem jisto, že to byla ona, ba dalo by se dokázat, že to nebyl nikdo jiný, než ona. Byla při ní žena, která měla o ni pečovat, jakási paní Poolová, žena to řádná a důvěryhodná, avšak měla, jako všechny snad hlídačky a dozorkyně, chybu, že měla stále při sobě láhev kořalky, a ležky se řádně napila. Dalo by se to omluvit tím, že měla velice namáhavou službu, ale toto její počinání bylo velice nebezpečné. — Neboť, když paní Poolová usmála, napívali se notně kořalky, šleňala paní, která byla velmi chytrá a lstná, vytáhla jí klíče z kapsy, uprela ze svého vězení, a bloudivé po domě, způsobila různé nehody, jak jí co vlezlo do hlavy. Právě se, že jednou byla by málem upálila svého pána v posteli. — Já však nemohu říci o tom nic určitěho. Avšak oně noci zapálila záclony v pokoji, jenž náležal se vedle jejího, a pak sešla dolů, do nižšího patra a šla do světnice, kde dříve bydlela vychovatelka, zdálo se, že tušila, co se děje a ona dívku nenávidí i zapálila tam postel — ale na štěstí v ní nikdo neležel — vychovatelka byla totiž přede dvěma měsíci uprela; a ačkoliv jí dal pan Rochester hledat, jako by to byla ta nejdrahocennější věc, kterou kdy na světě poznal, neuslyšel o ní nikdy ani slovo, a stal se docela zoufalým, úplně zoufalým následkem toho zklamání. Nebyl nikdy zlým člověkem, ale po té ztrátě své milenkyně rozložil se velice. Přál si býti docela sám. Proto odeslal svou hospodyně, paní Fairfaxovou, daleko k jejím příbuzným, avšak zachoval se k ní pěkně, určil jí doživotně slušný roční plat; to ona také zasloužila, neboť byla řádnou ženou. Svou schovanku, slečnu Adám, poslal do ústavu. Přerušil veškerou spojení s okolní světem a konečně uzavřel se jako poustevník v Thornfield-hallu.“

„Cože, neopustil tedy Anglii?“
 „Aby opustil Anglii? Chránil bože! Nefekročil by ani práh svého domu, vyjma v noci, kdy jako strašidlo bloudil v polích a zahradě, počínaje si, jako by byl rozumem zbaven; mně pak připadá doopravdy, že byl šílený. Neboť neležel se zamiloval do té vychovatelky, nebylo moudřejšího, řádnějšího a věžnějšího pána nad něho, věřte mi to, slečno. Nebyl nikterak oddán hře v karty, pití nebo honbě jako mnozí jiní, nebyl také příliš hezký, ale byl odvážný a svěhlavý, jako málo kdo jiný. Vězte, znal jsem jej od dětství, a co se mne týče, často jsem si přál, aby se ta slečna Eyrova raději byla utopila, nežli přišla do Thornfield-hallu.“
 „Pan Rochester byl tedy doma, když oheň vypukl?“
 „Ovšem že ano, vyběhl nahoru po schodech, když vše nahoře a dole stálo již v plamenech, vytahoval služebnictvo z postelí a pomáhal jim ven z domu. Potom vrátil se ještě jednou zpět do domu, aby vyvedl svou šílenou ženu z jejího pokoje; tu však volali naň lidé, že jest na střeše, kde také vskutku stála mezi šibumfím, naváje rukama, křiče, tak že to bylo na míli daleko slyšeti, viděl jsem ji i slyšel na své vlastní uši. Byla to statná žena a měla dlouhé, černé vlasy, jež vlály jí větrem, což při záru ohně bylo dobře viděti. Já a mnozí jiní byli jsme toho svědky, jak pan Rochester vylezl vikýřem na střechu; slyšeli jsme, jak jí volal: „Berto!“ Viděli jsme, jak se k ní blížil; a tu, slečno — ona vykřikla pronikavě — učinila mocný akok — a v okamžik ležela rozbita na dlažbě.“
 „Mrtva?“
 „Ovšem, tak mrtva a nehybna jako kameny, po nichž se její mozek a krev rozlétly.“
 „Vždyť Bože!“
 „Ovšem, slečno, byl to strašlivý pohled!“
 „Při tom se otřásl.“
 „A co potom?“ — tážala jsem se.
 „Nuže, slečno, potom dům vyhořel do základů; dnes zůstalo stát jen několik kousků zdí.“
 „Zahynulo při tom ještě více lidí?“

„Ne — — až bylo by snad bývalo lépe, kdyby se tak stalo.“
 „Jak to myslíte?“
 „Ubohý pan Eduard!“ — zvolal. „Nikdy jsem si nepomyslil, že to s ním tak dopadne. Mnozí praví, že to byl spravedlivý trest od Boha za to, že chtěl zatajiti své první manželství a chtěl uzavřiti nový sátek, ačkoliv jeho první žena posud žila; co se však mne týče, já jej lituji.“
 „Ale vždyť jste řekl, že dosud žije?“
 „Ovšem, ovšem, žije, ale mnozí myslí, že by bylo proň lépe, kdyby byl mrtvý.“
 „Jakže? Cože?“
 „Krev se mně opět stýdla.“
 „Kde jest? Jest v Anglii?“ — tážala jsem se.
 „Ano, ano, jest v Anglii, nemůže z Anglie pryč — a myslím, že se teď nemůže vůbec ani hnout.“
 „Jak strašná to byla muka pro mne! A muž ten jako by chtěl je ještě prodlužovat.“
 „Je úplně slepý?“ — pravil konečně — „ano, je úplně slepý, ubohý pan Eduard.“
 „Obávám jsem se něčeho mnohem horšího; měla jsem strach, že snad zkeřlel! Vzpamatovávši se a sebravši všechny své síly, tážala jsem se, jak se to neštěstí stalo a co bylo jeho příčinou.“
 „Byla tím vším vinna jeho zmužilost a možno říci, že především jeho dobré srdce to zaviniho; nechtěl, slečno, opustit dům dřív, pokud všichni lidé nebyli v naprostém bezpečí. Když konečně sestupoval po velkých schodech, když jeho žena byla skouřila se střechy dolů, bylo slyšeti hrozné praskání a celá budova se sřítila. Vytáhli jej sice ze zřícenin živého ale jedno oko měl vypálené a jednu ruku měl tak pohmožděnou, že ji pan ranhojčí Carter musil hned uříznout. Také druhé oko se zanítlo; tak že oslepl i na ně; — je nyní bez pomoci; je slepý a chromý na ruku.“
 „Kde je? Kde nyní prodlívá?“
 „Ve Ferdeanu, manském to statečku, jenž je asi třicet mil odtud vzdálen a leží v místě docela opuštěném.“
 „Kdo žije s ním?“
 „Starý John se svou ženou; nechtěl k sobě nikoho jiného. Říká, že je úplně zničen.“
 „Máte nějaký povoz?“
 „Mám slečno kočárek, velice pěkný kočárek.“
 „Připravte mi jej ihned; a jest-li váš čeledín doveze mne do Ferdeanu dnes před večerem, zaplatím vám dvakrát tolik, než se platí obyčejně.“
 „S radostí,“ odvětil hostinský a ihned odkvapil, aby přání mému vyhověl.“

Kapitola XXXVII.

Panské sídlo Ferdean skryto jest uprostřed stinného lesa; není to stavení rozsáhlé nebo snad dokonce nádherné; ale za to je sídlem starobylým.
 Dříve slýchala jsem často, jak pan Rochester o něm mi vyprávěl, že otec jeho koupil dům ten a zřídil jej pro hon jako lovecký zámeček. Později byl by rád jej pronajal, ale nemohl najiti žádného nájemce pro jeho odlehlost a nezdramou polohu.
 Ferdean zůstal po té neobydlen a docela neupraven, vyjma dva nebo tři pokoje, jež byly upraveny ku přijetí majitele, když sem zavítal v čas honů.
 Také pan Rochester sem někdy chodíval.
 K tomuto stavení došla jsem právě před setměním za smutného večera, kdy se zatažen oblohy ustavičně lil se hustý dešť a studený vítr mrazil až do kostí. Poslední míli ušla jsem pěšky, vystoupivši z vozu a davši vozkovi odměnu dvakrát vyšší nežli jsem byla příslíbila.
 I když jsem se nalézala už téměř u samého zámečku, nemohla jsem jej spatřiti, neboť husté stromové zahalovalo jej jako temný, neproniknutelný pavlak.
 Mříšová vrata mezi dvěma žulovými pilíři, ukazovala mi cestu, kudy mám vejíti do vnitř; učinivši tak, octla jsem se v stínu děkého stromovádi, šla jsem pák-

nou, jež jsou travou porostlá vedla do hustého lesa mezi stromy, a rozsochatými větvi, jichž pak byly mnohem obrostlé. Šla jsem tedy touto cestou, očekávaje, že brzy došluh stavení; ale cesta neměla konce, vinou se dál a dále; nikde nebylo vidět ani stopy po domu nebo vůbec nějakém lidském obydlí.
 Soudila jsem, že jsem se dala špatným směrem a že jsem sešla z cesty. Temnota večerní sesilovala lesním přítím rozprostírala se kolem mne. Rozhlížela jsem se kolem po jiné cestě; nikde nebylo žádné, všude zřela jsem pouze mocné kmeny stromů, spletené větve mezi sebou a nad tím hustou střechou z listí, avšak nikde žádné výhled.
 Krácela jsem tedy dále v před; konečně les poněkud řidnul a cesta byla trochu uvolněna; na to uvažela jsem železné mřížoví, na to stavení, jež stěží dalo se rozeznat od stromů za tohoto přítí; tak omšlelé a mechem porostlé byly jeho rozpadávající se zdi.
 Vešla jsem do vrat, jichž závořa byla pouze lehece zadržena; hned octla jsem se v uzavřeném dvoře, z něhož byly stromy v polokruhu odstraněny; nebylo tu ani květin ani záhonů; pouze široká, stěrkovaná cesta, lemující trávník, ztrácela se v temné zeleném loubí lesa.
 V přůchodu domu nalézaly se dvě štíty, okna byla malá a mřížemi opatřená; také hlavní vchod byl malý a vedl k němu kamenné schody. Čelek dělal dojem opuštěné samoty, jak mi řekl hostinský „n erbú Rochesterů.“ Bylo zde ticho jako v kostele, když je zavřený. Jediné dopadání deštěových kapek na listí v lese rušilo toto mrtvé ticho.
 „Je možno, aby tu někdo žil?“ — tážala jsem se.
 A přece tu někdo bydlil — neboť zaslechla jsem šramot, úzké dvře v přůchodě se otevřely a ze stavení chystala se vyjít nějaká postava.
 Dvěře otvíraly se znenáhla — nějaká postava — jak jsem mohla v přítím rozeznati — vyšla ven a zastavila se na schodech; byl to nějaký muž bez klobouku, vztáhl ruku v před, jakoby chtěl vycítili, zda ještě přál. Až bylo tak tma, přece jsem jej ihned poznala; byl to můj pán, Edward Fairfax Rochester a nikdo jiný.
 Zastavila jsem se zatajivši svůj dech, chystaje se pozorovati a sledovati jej sama zůstávaje neviděna a proň — ó běda — pro vždy neviditelná.
 Bylo to nenadálé shledání, přičemž však nával radosti tlumen byl zálem. Stěží jen jsem se mohla ovládnouti tak, abych nevykřikla a neběžela mu v náručí.
 Postava jeho byla dosud tak silná a z ocele užitá jako jindy; nesl se vzpřímeně; máje dosud černý havraní vlas jako dříve; také výraz jeho tváře nebyl nijak změněn nebo skleslý.
 Starostí jednoho roku nemohly zlomiti jeho obří sílu, aniž oslabiti jeho různé vystoupení.
 Ale přece zřela jsem ve výrazu jeho obličeje jakousi změnu; měl stopy zoufalství, zasmušilosti. Připomínal mi sešlé a spontané divoké zvíře nebo ptáka, k němuž bez nebezpečí nelze se přiblížiti. Tak asi vyhlížl uvězněný orel, jemuž ukrutnost vypíhala zlatozluté oči; tentýž dojem učinil na mne tento slepý Samson.
 Nemyslil, čtenářko, že jsem se bála této jeho slepé divokosti, kdyby tomu tak bylo, málo by's mne znala.
 Radostná naděje těšila můj zármutek — naděje, že brzy budu moci vtisknouti polibek na jeho mravně čelo i na rty tak přiané sevržené. Dosud však nebyl k tomu čas, nechtěla jsem jej ještě osloviti.
 Sestoupil se schodů a hmataje kolem sebe blížil se opatrně ku trávníku. Kam poděš se dřívější jeho hrdy krok? Na to se zastavil, jako by nevěděl, kam se má obrátit. Pozdvíhl ruku k obličeji a z rozevěřil si vléka; díval se na prázdno s napjatým úsilím na oblohu a na lesní stromy, tak krásně vyrostlé a seskupené; bylo však viděti, že proň je to vše prázdnotou temnotou.
 Vztáhl pravici (neboť svou zmrzačenou ruku měl položenou na prsou); zdálo se, jako by dotykem chtěl se přesvědčiti, co vlastně je kolem něho; shledal však holou prázdnotu, neboť stromy byly vzdáleny několik loket od místa, kde stál.

Zanechal tedy této anahy, složil ruce a stál klidně a němý v dešti, jenž dopadal na jeho nekrytou hlavu. V tu chvíli John vyšel ze svého bytu blížil se k němu; „Nechcete se chopit mé ruky, pane?“ pravil, „začíná hodně pršet; nechte jiti raději dovnitř?“
 „Nech mne na pokoji!“ byla odpověď.
 John odešel, aniž by mne byl upozoroval. Pan Rochester pokoušel se nyní sem tam se procházeti, avšak nadarmo, kroky jeho byly příliš neisté. Tápal tedy zase zpátky k domu a vešel do něho, zavřel za sebou dvře.
 Přistoupila jsem nyní blíže a zaklepalá na dvře.
 Johnova žena mi otevřela.
 „Marie, jak se vám daří?“ — pravila jsem k ní.
 Zarazila se, jako by byla uviděla strašidlo; uklidnila jsem ji. — Chvatně se ptala: „Jste to jistě vy, slečno, která jste přišla na toto odlehle místo v tak pozdní hodinu?“
 Na tento její dotaz odpověděla jsem jí tím, že jsem jí vzala za ruku a šla s ní pak do kuchyně, kde seděl John u sevele plápolajícího ohně.
 Na to vysvětlila jsem jí několika slovy vše, že jsem slyšela již, co se přihodilo v Thornfield-hallu za mé nepřítomnosti a že jsem přišla navštívit pana Rochester.
 Požádala jsem Johna, aby mi došel do hostince, kde jsem vystoupila z vozu a přinesl mi odfud můj vak, který jsem tam zanechala.
 Po té světlá jsem svůj klobouk a plášť, tážala jsem se Marie, zdali mohla bych tu v domě zůstatí přes noc. Dověděla jsem se, že to je to velice nesnadné, přece ne nemožné; i sdělila jsem jí, že chci zde tedy zůstatí.
 Právě v tu chvíli zazněl zvonek ze salonu.
 „Jdete-li k pánovi,“ pravila jsem, „řekněte mu, že jistá osoba přeje si s ním mluvit, ale nejméně nujte mě.“
 „Myslím, že vás nepřijme,“ odvětila, neboť odmítá každého.“
 Když se vrátila, ptala jsem se, co jí řekl.
 „Máte mu vzkázati, jak se jmenujete a co si přejete.“ Na to naplnila sklenici vodou a dala jí na podnos spolu se dvěma svičemi.
 „Zvonil na vás proto, abyste mu to přinesla?“ optala jsem se jí.
 „Ano, dává si každý večer přinéstí světlo, několi je slepý.“
 „Dejte mi ten podnos; donesu mu to sama.“ Vzala jsem jí podnos z ruky; ona pak okázala mi dvěře do salonu.
 Podnos třásl se mi, jak jsem jej ze až voda vyspíhela ze sklenice, že až vod vyspíhela ze sklenice.
 Srdce mě bilo v hrudi rychle a mocně, tak až to bylo sdyšeti. — Marie otevřela mi dvře a zavřela je zase za mnou. Salon vypadal velice smutně, zanedbaný, spory oheň hořel mtle v kamnech a nad ním nakloněn, opíraje hlavu svou o vysokou, staromodní římsu křibu, stál slepý obyvatel pokoje. — Jeho starý, věrný pes Pilot ležel stranou, aby nepokázal mu v cestě, stále jsa na stráž, jako by se bál, aby nebyl z nenadání přišlápnut. Jakmile jsem vešla, na pjal uši, vyskočil na to s radostným štěkotem a vytím a hnal se skokem ke mně; málem byl by mi vyrazil podnos z rukou.
 Postavila jsem jej na stůl; na to jsem pohladila psa po hlavě a řekla jsem mu tše: „Lehni si.“
 Pan Rochester mechanicky zvedl hlavu, jakoby se chtěl podívat, co se děje, ale ježto nic nemohl viděti, odvrátil zase hlavu a smutně si povzděchl.
 „Marie, podej mi vodu!“ pravil.
 Přistoupila jsem k němu se sklenicí, teď už jen z pola vodou naplněnou. Pilot dosud nepokojný byl mi stále v patách.
 „Lehni si, Pitote!“ pravila jsem znovu.
 Jž podával vodu k ústům; tu však se zadržel a naslouchal; pak se napil a postavil zase sklenici.
 „Ty's to přece, Marie, či ne?“ tážal se.
 „Marie jest v kuchyni,“ odpověděla jsem. Rychle vztáhl svou ruku, ale ježto neviděl, kde stojím, nedotekl se mne ani.
 „Kdo je to, kdo je to?“ ptal se, namáhaje se, aby svými slepými očima prohlédl. Trapný a maruť to pokus.
 „Odpověz mi — promluv o-

ZDRAVÝ ČLOVĚK

Je silný, plný života a křepkosti. Nemocnému nerada se dohra. Je jako zlámaný, bez moci a vlády. — Čistá-li ústava, zmalátnělá, slabost a nevrost, neodkládejte s léčením. Začněte ihned užívati

Severův Životní balsám

(Sever's Balsam of Life) a tak spějte dále na cestě ku zdraví. Mnoho jich tak učinilo a tvrdí, že jest to velmi cenný, léčivý silitel celé soustavy.

U chudokrevných posiluje krev. U dyspeptiků napravuje zažívací nepořádky. Dodává zdravé chuti k jídlu. Napravuje nezáživnost a odstraňuje zácpu. Jest zdatnou silnicou u mužů i žen.

Zkouška vás přesvědčí. — Cena 75 centů v lékárnách

Severův Gothardský olej

Na bolesti a křeče. Místní prostředek — liniment. Cena 25 a 50 centů v lékárnách.

Severovy Tab-Lax.

Projitmavé cukrovinky. Pro děti i pro dospělé. Cena 10 a 25 centů v lékárnách.

Výslovně vždy žádejte v lékárnách jen Severovy Léky. Nemůžete-li je dostati, objednejte si je přímo od

W. F. SEVERA CO. Cedar Rapids, Iowa.

Přestěhoval se

Dr. J.W. NOVÁK
Český

zubní lékař

Přestěhoval se do

Karbach Blk.

15. a Douglas ulice

čís. pokoje 208

Rohová místnost na druhé podlaží

nad Ryan Jewelry Co.

Tel. v úřadovně: Douglas 5077.

Nedělní hod.: od 10. do 12. hod. dopol.

Pozor!

Buďte bedlivými, když pouštíte káru a neobcházte jí nikdy zadem, dokud jste se dříve nepřesvědčili, že nejede jiná kára opačným směrem. Neopozornost může snadno býti příčinou vážné nehody. Pomozte nám svým počínáním, zabránit možnému případu neštěstí.

Omaha & Council Bluffs Street R. R. Co.

DOBŘE PIVO JEST ZNAMENITÝ LĚK FREMONT BREWING CO.

FREMONT, NEBRASKA.
vyrábí a lahvuje Plzeňské pivo. Co se týče chuti a jakosti jest nejbližší importovanému.
Součástí tohoto piva, nejlepší slad, dělán z nejlepšího ječmene v našem pivovaru a pravý český žatecký chmel jest používán. Obsahuje 3 procenta líhu a jest doporučováno mnohými lékaři.
Checete-li sobě pochutnati objednejte sobě jednu bednu.

The Neal Institute vyléčí PIJÁCTVÍ

Nealovo 3-denní léčení pití více prospěje nežli měsíce v resortech.
Kdo se oddal nemírnému používání lhovin nebo drogů a nemůže se zbaviti tohoto zlozvyku, nechť se obrátí na tento ústav.
Rodiče, přátelé aneb známí, by měli se o to postarati, by se dostalo pijákům tohoto léčení.
O bližší informace navštivte neb pište. 49-1f
THE NEAL INSTITUTE
Telefon D. 7556. 1502 So. 10. St., Omaha, Neb.

Lee-Glass-Andresen Hardware Co.

PRODÁVA JE VELKÉM
úladem, vyráběné a lakované plechové náčiní. — Činovaný plech, telasný plech a kovové zboží. — Odstavý drát hřebíky, nožíkové zboží, bicykly, stříkací štroub, náboje a sportovní věci všeho druhu.
9th and Harney Streets. OMAHA, NEBRASKA.

Joseph Bliss & Son Co.,

kommissionární živým dobytčím.
Uspokojivý prodej. Rychlé vyplacení.
SOUTH OMAHA, NEBR.